

*absença és lo verme **

Ausiàs March

~.~

M'agradaria fer el cant
de l'esperança que no he perdut,
de la solitud que no m'espera.

M'agradaria.

L'anhel és el poema.

~.~

Els dies no compten.
Contarem l'única nit
que està passant
des del primer dia.

Lluu.

~.~

Un breu parpelleig, un batre d'ales
i, rou de sirena, la nit cau per tu,
galtes avall, dins d'una llàgrima negra.

~.~

Lluitar insistentment pot ser una trista rendició
i, en canvi, pair a temps una rendició digna
pot ser una manera de continuar lluitant.

~.~

Ni dia ni nit: horabaixa i albada,
com una lluna al sol, sóc vespre

que desperta i matinada que no dorm.

~.~

De somnis afamada, t'esmoles, sola,
estels que et plouen com espases
i a la boca la nit se t'embafa,
mordassa de paraules segrestades.
[t'has d'anar oblidant de tu > [Estellés](#)]

~.~

La mateixa porta i el mateix pany,
però la clau que obria no tanca.

~.~

L'horitzó és un estiu amb horitzons.

~.~

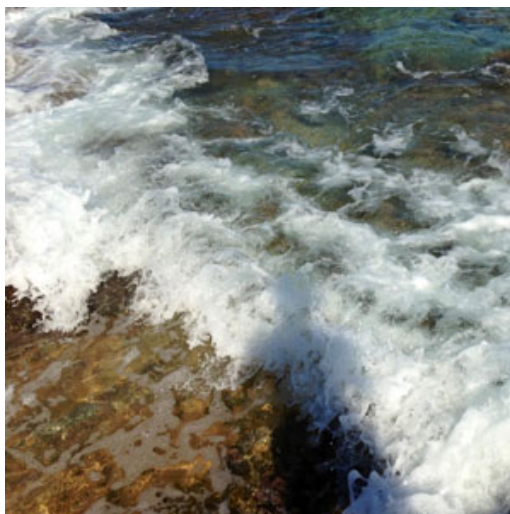
Amb boç, morral o mordassa,
el batec de qui vola no calla.

~.~

Oasi o miratge, quin paradís rastreja
aquest alè trencadís, aquest enyor a ràfegues,
aquesta brisa perduda en la cartografia infinita?

~.~

Com un gos se m'escapa l'ombra,
ham de record i desig,
un quall fosc de mi
a trenc d'ona.

~.~

Aire d'ales,
vol i alè,
tot fuig
gota a gota,
baf després.

~.~

Racó de safirs, la nit
té encara els ulls
que et miraves, turquina,
en un ulls color d'horitzó
fos, de vespre anant-se,
de frontera esvaïda.

~.~

Perquè el bitllet és sempre d'anada
i el de tornada un miratge al desert
dels qui guarden la roba o perden la pell.
Podeu ajornar l'infinit?

#fil

~.~

Fulla surant, de morera blanca, sense ales.
Aquest arbre és escoltar-te, fressa de verms
a la gola, llengua sedosa en la veu de l'aire.

~.~

Córrer per sentir, sense pensar, que no corres
per inèrcia sinó per saber que, hi vages o no,
sempre pots anar una mica més enllà.

~.~

No cal comparar minuciosament
el que hi ha davant i dins del mirall
per comprovar que qualsevol semblança
és pura coincidència.

~.~

Si sabem escoltar-les, les respostes ens pregunten
per què encara ens volem quedar on ja no hi som.

~.~

Alè en l'alè, perdudament resseguim com un vent
l'últim batec del nostre rastre insoluble.

[*había una tercera oreja pero no cabía en la cara
la ocultamos en el pecho y comenzó a latir* > [Morábito](#)]

~.~

Un dia, de cop, cert abatiment despulla el somni,
revela el viatge i surt un tren que no para sempre
en totes ni en les mateixes estacions.

[*Deixa'm dormir, he d'acabar un somni* > [Porta](#)]

~.~

No hi ha temps perdut sinó instants no viscuts.

~.~

Entre senderes que es desdibuixen, la cruïlla no s'esvaeix.

~.~

No es tracta de dubtar més o menys, sinó de dubtar millor.

Entre totes les preguntes, escollim les ben escrites.

~.~

Travessats a glopades,
de l'aire penjats, som
instants que suren.

~.~

Ni exhausta s'adorm.
Burxa la nit amb versos
per discernir el somni
on llostreja el mateix cel
des d'uns altres ulls.

~.~

Murmurada, com a les venes, constant, l'eco de la sang,
et menteix la solitud la fal·laç cuirassa que comets.

~.~

Sempre em costa tornar a la irrealitat.

~.~

Una llàgrima de musa és la nit que bec
dels ulls més bells de la terra.

~.~

Preserva a cada passa, a tota ultrança,
la tremolosa fragilitat de la plenitud
que t'omple i no pesa.

~.~

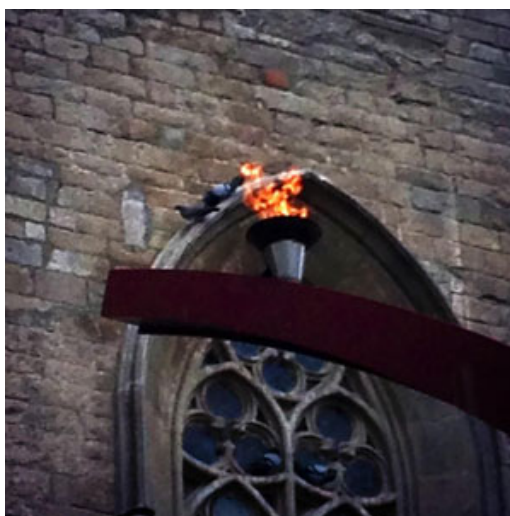
La clau que no clou l'adéu, que no té dents,
que dóna sang i que, de nit, amb ullals de llop
obrirà el pit per nodrir els cadells dels desig

~.~

Creure que hi ha un despertar en el mateix espai on continues somiant
dóna un sentit menys caduc al temps i una falca provisòria a la fe.

~.~

Al Fossar de les Moreres coloms encesos.
Crema la flama la pau que no s'enlaira
i un gran dolor ens té encara presos

~.~

Les coses que intentes ignorar no les pots ignorar.

~.~

A vegades, en l'instant
en què es demana un desig,
s'acompleix la bellesa.

~.~

Per fi, puc veure la fosca al final del túnel.

~.~

Fes ponts, no forats.
Hi camines dret,
no has d'ajupir el cap,
no amaguen res
i són més bells.

~.~

Boç endins la mudesa és bromera.
Onades de crits ofeguen paraules.
La poesia pot ser secret,
però ni silenci ni treva.

~.~

Sempre arriba el temps
de preguntar-se quant de temps
pots aturar-te a contemplar el riu
que passa sota el pont que uneix
present i futur.

~.~

Els rastrejadors també deixen rastre.

~.~

D'ahir tens sempre avui ulls de demà.
Clariana en la nit, tenebra a destemps
l'ara barrina, segrestada.

Orbats, cauen estels sense mirada.

~.~

No ensinistres els records amb la mateixa precisió
que ciselles la distància, com si un somni
pogués repetir-se ajornant, de nou, la vida.

[*Je suis de mon cœur le vampire* > [Baudelaire](#)]

~.~

De tard en tard, brogit d'ales, torna aquella lleu lucidesa
que et recorda que la profunditat d'un vol no et farà tocar fons.

~.~

De mabre, desolada,
de memòria em creix l'estàtua
i, als llavis, les paraules
que amb la teua veu pentinaven
magnòlies, til·lers i àlbers.

~.~

La llunyania és massa a prop, gairebé a dins.
[*Llas! Mon delit dolor se converteix* > [March](#)]

~.~

Qui li ensenya les tisores?
Qui li treu l'aigua? Qui la mustiga?
Les espines per a qui les treballa.

~.~

Ni porta ni finestra,
i la llum s'hi escola, probatòria.
Les esquerdes del mur creixen.
En tu.

~.~

Mirall o estàtua, a força de llepar
vidres, d'esgarrapar murs.
I després, com un mai, aquest tu,

carn d'ara i adéu constant,
poc més que res.

~.~

Tenim por dels espectres que tremolen de por.
Els no ho saben. Nosaltres tampoc.
I jo tremolant, malgrat ells, malgrat tot.

~.~

Quedar-se amb la lluna en la boca.

~.~

Contra la pressió, evitar la confrontació no evita el canvi
i, alienació enllà, inutilitzada la revolució, comencen les mutacions.

[*Id quod astrictum est, alienatur* > Cels]

~.~

Les ales no expliquen com volen.

~.~

Aquesta percepció de l'instant, del punt
d'inflexió en el qual, si present i futur
no s'acoblen mínimament, el passat impera.

~.~

Constipat, letàrgia, somnolència
i aquell fluir surant entre calfreds
que desdibuixen la consciència
i, sense estridències, ho allunya tot.

~.~

Muda, la pell muda.

~.~

I el metge va dir: —*Li recomane no néixer
i morir més d'una vegada cada 5 o 6 mesos.*

~.~

Per a poder lluitar és més fàcil
recuperar les forces que perdre les pors.

~.~

Dues nits la sendera m'esbranca:
una alça murs contra timbes;
l'altra es perd boira enllà.
Camp a través trenque, silent,
adéus bifurcats.

[*El millor camí per sortir és sempre a través* > Frost]

~.~

L'extrem portat a la solitud.

#fil

~.~

En la pràctica, l'ofici de poeta no és gaire diferent de la resta:
l'art de (saber) distanciar-se fins i tot d'un mateix sense alienar-se.

~.~

Amb quina llum la sang s'engendra,
de quin empelt s'acreix, amb quin espasme?

~.~

La marjal sencera, de bassals
plena, era un gran mirall.
Núvols dalt, núvols baix,
i, dins i fora, sempre blanc,
tot un núvol l'esguard.

~.~

Trec la mà per la finestra
per a saber que encara plou.
La realitat no em deixa
creure res del que veig.

~.~

Córrer és poesia que veig.

~.~

Audio clip: Adobe Flash Player (version 9 or above) is required to play this audio clip. Download the latest version [here](#). You also need to have JavaScript enabled in your browser.

«Bells», de [Mina Tindle](#)